

ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds er maasse heller ikke uvidende om, at Monrad fældede en Dom i Theatersagen, i Følge hvilken efter hans Opfattelse den vedkommende Minister burde have været ifaldet Straf, og det paa Notiser, der kom de Betragtninger meget nær, som jeg havde gjort gjældende i Rigsretten. (Niimestad: Men vi tale her om Erstatning!). Det var en Bøde (Niimestad: Men Erstatningen?). Ja, Monrads Theori er for saa vidt undergaaet en Forandring, det var netop det, jeg sagde; men Monrads hele Opfattelse af Finantslovens Betydning, af et Ministeriums politiske Stilling og af dets Forpligtelser til at faae Noget udrettet er virkelig ganske den samme.

Herved skal jeg slutte de Bemærkninger, jeg har at gjøre angaaende dette Lovforslag og anbefale det til videre Fremme. Jeg maa med Alt, hvad der er fremkommet imod Lovforslaget, dog sige, at det ikke forekommer mig, at den ærede Konseilspræsidents Stimulus til dette Thing og til de modsatte Ansuelser er bleven fuldt gennemført i hele det Omfang, som man kunde vente. Det er dog blevet erkjendt af de Herrer, som have haat Ordet fra Ministerens Side, at der i denne Lov var et brugbart Grundlag, som med visse delvise Forandringer kunde føre til en virkelig Lov. Jeg overser ganske vist ikke, at selv om det skulde blive Resultatet, at vi fik en Ministeransvarlighedslov fra Folkethinget, havde den høitærede Konseilspræsident jo andre Midler til at bringe den fornødne Moverensstemmelse til Veie; men det forekommer mig i alt Fald ikke, at man i dette Dieblif er fuldstændig affkaaren fra ethvert Haab om, at der skulde kunne komme noget Brugbart ud af det foreliggende Forslag, hvilket jeg for mit Vedkommende meget skulde ønske.

Niimestad: Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at ville følge det ærede Medlem igjennem hans omtrent 1½ Time lange, i Begyndelsen vemodige, senere lidt mere muntre Foredrag. (Berg: Vemodige?). Det ærede Medlem sagde selv i Begyndelsen, at han var vemodig, maasse det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har draget hans Ord i Tvivl, det tør jeg ikke gjøre. Det ærede Medlem sagde, at han var opfyldt af Vemod over at se paa os uhyggelige Levninger, der gif i Alden under en saadan Jant som Ministeriets. Jeg skal altsaa ikke følge det ærede Medlem under hans senere mere muntre og tilsidst, som det forekommer mig, noget matte Foredrag, det vilde jeg nemlig ikke kunde gjøre uden i en væsentlig Grad at komme til at gjentage, hvad jeg sagde i Gaar. Jeg skal derfor indskrænke mig til at fremdrage enkelte Dele deraf og kun gjøre nogle supplerende Bemærkninger, for saa vidt som der maatte være Noget, jeg i Gaar ikke fuldstændig maatte have

udtalt mig om. — Det glædede mig nu at høre, at det ærede Medlem saa udførlig gif ind paa dette Lovforslag, og, som det syntes, i dets Bedtagelse vilde finde en Beroligelse; thi det ærede Medlem havde jo i Forveien sagt, at alle saadanne Love hjalp ikke det Mindste, naar man ikke havde Dommere, som udførte dem overensstemmende med Grundlovens sande Mening og Tanke, og idet han nu altsaa gjennem hele sit Foredrag viste, at han mente, at det vilde være til Nytte, og virkelig kunde føre til Noget at vedtage en saadan Lov, maa man altsaa gaa ud fra, at han har faaet den Overbevisning, at vi virkelig have en saadan Domstol, Noget, som jeg for Resten ikke har betvivlet har været hans Mening, efter at han havt Leilighed til at procedere flere Sager for denne Domstol, og til at erfare, at dens Domme i disse Sager netop ere gaaede i den Retning, i hvilken Alle — eller i ethvert Tilfælde en forsvindende Minoritet svaregnet — kyndige Jurister i Forveien sagde, at de maatte gaa baade i Henseende til Resultat og Begrundelse. I det det ærede Medlem gif ind paa det foreliggende Forslag, begyndte han med en Tak til Forslagsstilleren og en stærk Ros over Forslaget, som han fandt sig særlig foranlediget til at bemærke ikke var en Selbros. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa Rosen over Forslagets Realitet; men naar det ærede Medlem mente, at det var et saa aldeles udmærket redigeret Forslag, at han aldrig havde set noget bedre redigeret Forslag, tror jeg, han sagde her i Thinget (Hørup: Indkommet ved privat Initiativ), ja, indkommet ved privat Initiativ, saa vil jeg ikke sige noget ganske bestemt derimod. Det er vist nok, at vi ikke ere bleve forvante ved de Forslag, der ere indkomne ved privat Initiativ; men at dette Forslag just skulde være et saadant mageløst Vidunder af god Redaktion, tror jeg ikke, man kan sige. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem mener om en saadan Redaktion som den i § 14 andet Stykke med denne Parenthes. Der er jo her Tale om, at der mod Anvendelsen af visse Regler i den bestaaende Lov frembyder sig faktiske Hindringer, og saa tilføies i Parenthes: „saaledes som i det Tilfælde, der foranledigede den foreløbige Lov af 11te Decbr. 1849“. Det vil jeg ikke anse som Mønster paa en god Redaktion. Og hvad vil det ærede Medlem sige om § 21, andet Stykke? I første Stykke hedder det, at: „ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov,“ hvilket er trykt op efter Grundlovens § 49. Derefter gaar andet Stykke over til at angive Rigsrettens Competence, og der viser sig jo ganske vist en god Villie til at ville indskrænke Rigsrettens Competence til det Yderste, men det er dog temmelig mærkeligt, at det, Paragrafen har indrømmet Rigsretten, er ikke Andet end det at afgjøre, hvor vidt en Udgift har Hjemmel i Fi-